Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor

i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Novbr. 1869.

(Fra „Deseret News.")

Naar Brødrene komme hjem fra deres Mission, glæder jeg mig ved deres Vidnesbyrd. Efterat de ere gaaede ud i Tro og have opfyldt deres Mission med Ære for Gud og atter ere hjemkomne, føle de altid Behagelighed, Glæde og Lykke. Under deres Fraværelse føle de deres Religions Værd, saaledes som Broder Needham har gjort, og de komme uvilkaarlig til at sætte deres Lid til den levende Gud og søge hans Veiledning, thi de forstaae, at der ikke gives nogen anden Magt eller Indflydelse, som kan opholde dem. Naar de leve i Opfyldelsen af deres Pligter, enten her eller andre Steder, erholde de altid Lydighedens Velsignelser, thi Guds Velsignelser ledsage stedse hans trofaste Hellige. Naar Mænd og Qvinder leve efter Evangeliets Forskrifter og opfylde Guds Love, føle de sig altid lykkelige, men naar de overtræde hans Love og Bud og forsømme deres Pligter, ere de altid urolige og ulykkelige. Der gives ingen anden saa sikker og lykkelig Vei, som bestandig at søge den Almægtige og blive regjeret efter hans Love.

Vi ere, som et Folk, altid blevne lærte, at Lydighed er et af de vigtigste Principer i Guds Regjering ligesaavel som i alle andre Regjeringssystemer. Undertiden kommer jeg til at tænke, at vi ikke rigtig forstaae det Forhold, vi staae i til Gud og til hverandre, og at mange Folk tage feil af Mangel paa Eftertanke og en rigtig Opfattelse af de Love, som henhøre til Guds Rige. Heller ikke kunne de fatte de Ansvarligheder, som hvile paa dem, som enkelte Individer eller som Samfund betragtet.

Det er bleven sagt, at Orden er Himlens første Lov. Hvis det er Tilfældet, ville vi, jo nærmere vi som Individer holde os Guds Riges Love efterrettelige, desto sandsynligere kunne erholde hans Smil og Bifald. Samfundet er

organiseret efter visse Love, Regler og Skikke, ligesom Jorden og alle Ting, som høre dertil, regjeres ved Love, og Hovedformaalet for alle Philosophers Granskninger er, at udforske hvad man kalder Naturens Love og løse dens Opgave. Hvis de grave i Jorden, søge de at blive bekjendte med dens forskjellige Mineralier samt deres forskjellige Bestanddele, Værd og Egenskaber. Astronomen efterforsker Himmellegemerne, og Hovedformaalet for hans Studium er at opdage Reglerne, hvorefter de regjeres, samt den Hurtighed, hvormed de bevæge sig gjennem Rummet, og deres lovmæssige Forhold til hverandre. Noget Lignende er Tilfældet overalt i Naturen. Ogsaa Mechanismen og enhver anden Ting, hvorom vi kunne danne os noget Begreb, har sine bestemte Love, hvorefter den regjeres. Der gives ligeledes Love, hvorefter den menneskelige Natur regjeres, og som har Indflydelse paa hele Skabningen. Man benævner disse Naturens Love. Lyset regjeres af visse uforanderlige Love, ligesaa Varmen, Electriciteten, Luften, Vandet, Dyr-, Plante- og Mineralriget, saavelsom alle Bestanddele, hvadenten de ere levende og bevægelige eller ubevægelige. Alt er underkastet Love og Egenskaber, fra hvilke de ikke kunne afvige.

Fra de tidligste Tider have Menneskene opretholdt visse Love og Skikke og have Tid efter anden oprettet og forsøgt forskjellige Regjeringsformer, saavel despotiske og indskrænket monarkiske, som oligarchiske, republikanske og patriarchalske. Alle ere de blevne forsøgte, og hvor og naarsomhelst Regjeringer ere blevne indstiftede, har der nødvendigviis været Love, thi en Regjering forudsætter, at der er Nogle, som blive regjerede, og som til en vis Grad have maattet opgive deres tilsynneladendende Rettigheder som Individer til den Magt, som regjerer det Hele. Altsammen i Forhold til Regjeringens Frihed eller Despotisme. Disse Grundsætninger ere vel bekjendte. Hvilkensomhelst Regjering man end underkaster sig, og hvor fri denne end er, har den dog Love, som skulle adlydes. Alle Folk nyde ikke saa stor Frihed, som Beboerne af dette Land, der fortrinsviis er et Frihedens Land, men alligevel maa Enhver underkaste sig de Love, som ere gjældende, hvor han opholder sig.

Det Samme kunde siges om Kirkers Love, hvadenten de ere romerst- eller græskcatholske eller secteriske, i hvilken Form de end monne være. De have hver især deres forskjellige Regler, som Medlemmerne maae overholde. Det er vel sandt, at endeel af dem have meget ubestemte Regler, Grundsætninger og Dogmer, men der er dog altid visse Principer, hvorefter det forventes at Medlemmerne ville rette sig. Menneskelige Love kunne stedse forandres, men det er ikke saaledes med Naturens Love; de ere ligesom Gud, deres store Ophav, uforanderlige. Hvis en Mand spiser eller drikker det, som er skadeligt, og fortsætter dermed, er der en af Naturens Love, som vil bringe ham tidlig i Graven. Hvis en Mand er en Dranker eller en Vellystning, eller overtræder andre af Organismens Love, straffer han derved sig selv og bliver et Offer for sine egne daarlige Handlinger. Saadant kaldes for Overtrædelse af physiske Love. Der gives ogsaa moralske Love og Samfundslove, som det forventes at Alle ville holde sig efterrettelige, forsaavidt de have underkastet sig dem.

Jeg har undertiden tænkt, at vi, som et Folk, have de frieste Principer og større Handlefrihed end noget andet Folk, jeg kjender paa Jorden. Nogle kunne maaskee tænke anderledes, men jeg bibeholder min Anskuelse. Jeg har ikke

dannet mig denne Anskuelse i en Hast, men jeg er kommen til den ved mange Aars Overveielse af denne Sag, og jeg antager, at denne vor Frihed kommer fra Gud, som er Ophav til Friheden, hvilket bevises ved hans hele Handlemaade med Menneskene. Han har oplyst os ved Aabenbaring og nedladt sig til at meddele os Kundskab om sig selv og os, om det Forhold, vi staae i til ham, til hverandre indbyrdes, til Jorden, vi beboe, og til Tid og Evighed. Jeg tænker, han har givet os mere omfattende Begreber end noget andet Folk, og at det er derfor vi nyde mere Frihed. Alligevel er det undertiden vanskeligt for Menneskene at paaskjonne den fordeelagtige Stilling, de indtage, og de Velsignelser, de nyde. De føle omtrent, som Broder Needham har udtrykt sig: „Jeg vidste ikke, hvor store Velsignelser jeg var omgiven af, saalænge jeg var her, førend jeg kom ud iblandt andre Folk." Jeg formoder, at Adam vidste heller ikke, hvor store Velsignelser, der tilfløde ham, førend han blev udviist af Edens Have. Mormons Bog indeholder en Lærdom, som siger, at det er nødvendigt at smage det Bittre for at kunne vurdere det Søde; at det er nødvendigt, at vi underkastes Sorg for at kunne fatte, hvori Glæden bestaaer. Ingen er istand til at vurdere Sundhedens Velsignelser, før han har været plaget af Sygdom. Saaledes kunne Menneskene være i Besiddelse af Guds rigeste Velsignelser, og dog ikke være istand til at fattte det, førend de blive underkastede Mangel.

Alle Mennesker ere udsatte for Vildfarelse og for at gaae bort fra de sande Principer. De, som ere nedsunkne i Uvidenhed, Overtro og Vildfarelse, have saare faa sande Principer iblandt dem, hvadenten de henhøre til Regjering, Ret, Religion, Moralitet eller noget Andet.

Det har behaget Gud i sin usigelige Naade at oplyse vort Sind med Aabenbaringens Aand. Hans Meddelelser kom først til hans Tjener Joseph Smith, og gjennem ham til Apostlerne, Høipræsterne, de Halvfjerdsindstyve og Ældsterne, og gjennem dem til Kirkens forskjellige Grene paa Jorden; og dette Folk, som er oplyst ved Aabenbaringens Aand, der flyder fra Gud gjennem det hellige Præstedømme, er i Besiddelse af større Lys, bedre Principer og mere fornuftige Begreber om Gud og evigt Liv, end noget andet Folk.

Omendskjøndt vi Alle ere mere eller mindre under Indflydelse af de menneskelige Svagheder og Daarligheder, ere vi ikkedestomindre ogsaa under Indflydelse af Sandhedens Love; thi Gud søger at ophøie os og nedlægge evige og sande Principer i os og lære os sine Love saaledes, at vi kunne fatte hans Godhed og vor Stilling ligeoverfor ham. Han vil fordre af os, at vi ære vor Kaldelse og Tilværelse her paa Jorden og vise fuldkommen Lydighed til hans Befalinger, thi det er nu som fordum, „at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Væddere."

Med Hensyn til vor nuværende Stilling vil jeg spørge: „Hvor findes der et Folk paa Jorden, som forstaaer de evige Principer saa godt som vi? Endeel af vor Ungdom er ikke tilfulde istand til at fatte disse Ting, fordi de ikke have været blandt Verden, men Mænd, som have prøvet Verden, forstaae meget godt Forskjellen mellem den og os. Menneskene i Verden have tusinder Ideer med Hensyn til Religion, Regjering og andre vigtige Sager, men saare liden sand Kundskab og saare faa sande Grundsætninger, hvis man vil dømme efter deres Systemers Virkninger. Hvad deres religiøse Systemer angaaer, have de et stort Antal Sec-

ter og stor Afvigelse og Forskjellighed i deres Tro, dog paastaae de Alle at være paa Veien til Himlen, den Ene følger denne Vei, den Anden hiin med deres forskjellige Lærdomme og Ordinancer, og Alle paastaae de at være inspirerede af Gud og blive veiledte af ham.

Det var dette Virvar, der tilskyndede Joseph Smith til at søge for sig selv og henvende sig til Gud angaaende Sandheden af den christne Verdens Religioner. I den Deel af Landet, hvor han boede, var der, hvad man kalder en stor religiøs Opvækkelse blandt forskjellige Secter, som havde forenet dem i dette Diemed, og efterat Opvækkelsen var forbi, var der Stridighed blandt de forskjellige Secter, om hvem der skulde have Proselytterne. Joseph sagde: „Denne Uovereensstemmelse kan ikke komme fra Gud; her maa være noget forkeert," og da han troede Apostlen Jacobs Udsagn, at om Nogen fattedes Viisdom, burde han bede Gud derom, henvendte han sig til Herren, og Herrens Engel kom til ham og viste ham Stillingen, samt forklarede, at alle Secterne vare forkeerte. Det maa have været en overraskende Oplysning, at alle de Gode og Fromme, som søgte at gjøre Ret, alligevel vare paa forkeert Vei. Herren fortalte Joseph, at han vilde undervise ham fra Tid til anden, hvilket han ogsaa gjorte, og efter en Tidlang aabenbarede han Sandheden og Guds Orden for ham, saaledes at Joseph og Oliver Cowdery bleve ordinerede og døbte hinanden efter Guds Orden. De bleve beskikkede af Himlen, og organiserede Kirken, og ifølge dens Organisation annammede alle dens Medlemmer Daabens og Haandspaalæggelsens Velsignelser. De bleve istand til at dømme for dem selv angaaende de Lærdommes Rigtighed, som de troede; de annammede den Hellig Aand og bleve derved forenede med Himlen; og Enhver, der gik frem i Ydmyghed og blev døbt til Syndernes Forladelse og annammede Haandspaalæggelse, havde det Privilegium, forsaavidt de levede i Trofasthed for Herren, at kjende for sig selv Sandheden af den Lærdom, de havde annammet.

Saaledes er denne Religions Beskaffenhed og Stillingen, vi indtage. Hvis vi leve tro'ast for Herren, have vi den Hellig Aands Inspiration og Lys til Veiledning, men hvis vi afvige fra Sandhedens Principer og gjøre Opstand mod den Myndighed, Gud har sat i sin Kirke, vil den Hellig Aand forlade os og overlade os i Mørke. Vi have Guds Love og Orden i vor Midte. Det er bleven os sagt, at alle Riger regjeres ved Love. Der gives det celestiale, det terrestriale og det telestiale Rige, og ethvert af disse Riger har sine særegne Love. Hele Skabningen har Love, afpassede efter den Stilling og Evne ved hvilke den regjeres, givne af den store Jehovah. De Love, han har indstiftet, ere evige; de tilhøre ikke alene Jorden, men ogsaa Himlen, ikke alene Tiden, men ogsaa Evigheden, og det er derfor, at Evangeliet kaldes den evige Pagt eller det evige Evangelium. Denne Pagt er ligesom Evangeliet, med hvilket den er sammenbunden, uden Begyndelse eller Ende og evig i Natur, Virkninger og Følger.

Med Hensyn til vor Regjering, da har Gud sat i sin Kirke Præsidenter, Apostler, Høiraad og Raad af Biskopper, ligeledes Halvfjerdsindstyve, Overpræster, Ældster, Præster, Lærere og Diaconer. Han har givet Love, hvorefter Kirken skal styres paa Jorden, og de Anviisninger, Organisationer og Præstedømmer, som han har givet til os, har han afbildet af det, som existerer i Himlene, og da vi ere forenede med en Kirke og et Evangelium, som er evigt, ere vi ogsaa under-

kastede evige Love og Principer. Det vil sige, deres Virkninger ville gjælde i Tid og Evighed; og naar en Præsident, Apostel, et Høiraad, en Biskopsret eller nogen anden Ret, som er organiseret i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, handler i Overeensstemmelse med deres Ordination og Kaldelse, handle de som i Guds og de hellige Engles Nærværelse, som den Allerhøiestes Præster, med den Myndighed, som forvalter for Tid og Evighed. Hvad angaaer at organisere, styre og lede et Folk, da har denne Kirke Fortrin fremfor andre Institutioner, som findes paa Jorden, idet dens Myndighed og Forvaltning er afpasset efter Menneskenes Tarv for Tid og Evighed.

Dog, Alt beroer paa vor egen frie Villie. Hvem har tvungen Nogen af Eder til at blive Sidste Dages Hellig? Ved hvilken Magt nødtes I til at komme ind i denne Kirke? Ere I komne her ved Tvang? Jeg troer det ikke. Jeg har aldrig kjendt et saadant Tilfælde, og hvis nogen Anden har, kunde jeg godt lide at blive bekjendt dermed. Jeg tænker, at Ældsterne ere gaaede ud for at prædike Evangeliet, og I have troet deres Vidnesbyrd og underkastet Eder den Pagt, at I vilde holde Guds Befalinger, og derefter have Ældsterne indlemmet Eder ved Daab. I ere heller ikke blevne tvungne til at reise hertil, thi der bliver aldeles ikke brugt nogen Tvang i denne Henseende; I kunne været forblevne i Sverrig, Norge, Danmark, Skotland, Irland, England eller en eller anden Deel af de Forenede Stater, og Ingen vilde have gjort Eder Fortræd indtil den Dag idag. Hvad har bragt Eder hertil? Det var Eders frie Villie. I troede paa Jesu Christi Evangelium og I troede paa Indsamlingen til Zion, og I have benyttet alle de Midler, som stode til Eders Raadighed, for at komme hertil, og det er endelig lykkedes Eder. Er der Nogen, der tvinger Eder til at forblive her? Nei. Hvem har forhindret Nogen af Eder i at reise til Californien, Minnesota, Dacotah, Montana, Arkansas eller Staterne? Jeg taler om disse Ting, fordi der gives Folk, som tale meget om Friheden. Hvem har nogensinde paa nogen Maade gjort Skaar i Eders Frihed? Det vilde være godt for os, om vi engang imellem vilde give denne Sag lidt Eftertanke for at vi kunne lære at kjende vor Stilling.

Jeg gjentager, hvem har tvunget Eder til at efterleve Evangeliets Grundsætninger? Der er en Deel af Kirkens Ældster, som har flere end een Hustru. Hvem har tvungen Nogen af Eder til at tage flere eller til at tage een Hustru? Har der været nogen Tvang i denne Henseende? Nei, visselig ikke. Hvem har tvunget Qvinderne til at ægte Mændene? Ingen. Det er med disse Ting, som jeg før bemærkede, frivillig, og Ingen kan paavise, at de nogensinde ere blevne krænkede i deres Friheder og Rettigheder.

Men der er Nogle, som gjerne ønskede at have Tingene lidt anderledes. Det vil sige, de antage, at dette Folk har begaaet en stor Feiltagelse og udkaaret den feile Mand til Regent, og at vi burde have en anden. Det er imidlertid min Mening, at vi bør regjeres af de Embedsmænd, vi have valgt, og ved de Love, vi selv have vedtaget.

Jeg ønsker at gjøre nogle faa Spørgsmaal med Hensyn til Præstedømmet her. Da jeg var i Verden, pleiede jeg at undersøge dens Systemer, og jeg ønsker at undersøge vore ligesaa nøie. Hvis de ikke kunne taale en Undersøgelse, ere de ikke værd at have.

Lad os undersøge disse Ting og begynde med Præsident Young. Han er beskikket til Præsident og Hoved for Kir-

ken, og indtager som saadan Stillingen som Propheten Joseph Smiths lovmæssige Efterfølger, og tilmed indtager han denne Stilling med Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Authoriteters og Raads Samtykke, samt Medlemmernes Votum. Ved Guds Kraft og Aabenbaringer sættes han istand til at indtage denne Plads, og desforuden bliver han understøttet af Guds Tjenere, som bære det hellige Præstedømme, og fyldte med den Hellig Aand, opsende deres Bønner i Tro til Gud for Præsident Young. Og uagtet alle deres Skrøbeligheder, hører Gud deres Bønner og velsigner ham, samt styrer og leder ham ved Aabenbaringer. Med Hensyn til de Tolv vil jeg sige nogle faa Ord. Blive de valgte ved Aabenbaring? Ja, og ved Ordination og Kirkens Raads Stemmer. Hvorledes vælges Høiraadene? Akkurat paa samme Maade, og de forskjellige Høiraad i de forskjellige Staver af Zion maae underkaste sig den samme Prøve. Først er det efter Guds Villie og dernæst ifolge Folkets Samtykke. Vor Regjering ligner ikke Verdens Regjeringer. Nogle af dem vælge Embedsmænd alene efter Folkets Stemme, men hos os er det først Guds Stemme, der tages tilfølge, og derefter Folkets Stemme. Saaledes adskiller vort System sig fra Verdens. Vor Frihed og Handlefrihed staaer ogsaa langt over Verdens. Den Prove, som denne Kirkes Embedsmænd ere underkastede, er ti Gange saa streng, som nogen Prøve andre Embedsmænd underkastes nogensteder paa Jorden. Hvorledes det? Vi samles to Gange om Aaret til vor aarlige og halvaarlige Conference, og her præsenteres Præsidentskabet, Apostlerne, Høiraadene, Kirkens Biskopper, Præsidenterne for de forskjellige Qvorummer, de Halvfjerds, Overpræsterne, Ældsterne, Præsterne, Lærerne og Diaconerne for Folket fra alle Dele af Territoriet, til Opholdelse. Præsident Youngs Navn bliver opraabt, og der spørges: „Opholde I Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige?“ Og alle Apostlerne, Raadspræsidenterne, Biskopper og Folk opløfte deres Hænder som Tegn for Gud, at de ville opholde ham.

Hvis I ikke føle til at opholde ham, hvorfor da ikke give det tilkjende? Det er Tiden og Stedet dertil, og der gives Leilighed til, hvis I have Noget imod Præsident Young, da som ærlige Mænd at staae frem og sige: „Jeg troer ikke dette eller hiint og ønsker at bære Vidnesbyrd derimod.“ Dette vilde være ærligt, men det er ikke ærligt at opløfte sine Hænder for hans Opholdelse og bagefter mumle og finde Feil ved hans Gjerninger. Er det til at forundre sig over, at de, som give Afkald paa deres Ære og Oprighed, miste Guds Aand og komme i Mørke? I Israels Ældster, Medlemmer af Høiraad, Høipræster og Halvfjerdsindstyve, besvarer det Spørgsmaal: Er det forunderligt, at Mænd, som vanære deres Pagter, som de indgaae med opløftet Haand til Gud, tabe Guds Aand og komme i Mørke? Det er elendige Stakler, som handle saaledes. De besidde hverken Mandighed eller Selvstændighed, og den Hellig Aand vil ikke boe i dem og de ere heller ikke skikkede til at forenes med standhaftige Mænd. Dog ville Saadanne klage over, at deres Frihed er indskrænket.

Ikke alene Præsidenten, men ogsaa hans Raadgivere blive hver for sig fremstillet til Opholdelse to Gange om Aaret. Hvad er det for et Folk, som saaledes stemmer for disse Mænd? Er det Taaber, Tosser eller Narre? Nei, det er Mænd, som i det Hele taget have øvet mere Eftertanke og overhovedet ere mere

oplyste af Sandhedens Aand, end end noget andet Folk paa Jordens Overflade.

Med alle vore Skrøbeligheder og Feil, gives der dog ikke et Folk, som har undersøgt Grundsætninger saa meget eller har saa stor Characteerfasthed som vi. Det er saadanne Mænd, som stemme for Opholdelsen af Præsidentskabet, de Tolv, og i Korthed ethvert Qvorum eller enhver Organisation i denne Kirke. Er det frivilligt? Hvis det ikke er, hvad er det da? Er det Frihed eller Trældom? Gaae ud i Verden mellem vore forskjellige Organisationer af Kirken, og spørg, om de Mænd, der have Myndighed til at præsidere der, ikke blive opholdte ved Votum af de Medlemmer, over hvilke de præsidere. I ville overalt finde, at det er Tilfældet, ikke alene i dette Territorium, men ogsaa i England, Irland, Skotland, Wales, Skandinavien og i ethvert Land paa Jorden, hvor vi have en Organisation. Hvorledes kan der være større Frihed? Havde jeg ikke Ret, da jeg sagde, at vi vare det frieste Folk paa Jorden? Jeg tænker det.

Vi ville følge denne Gjenstand lidt videre. Meget er bleven sagt om vore herværende Handelsforeninger. Hvem har oprettet dem? Nogle sige, det har Præsident Young, men jeg forstaaer det ikke saaledes. Dog hos Apostater siges der ligesom fordum i gamle Israel. En af Propheterne siger: „Mon der kan være en Ulykke i en Stad, og Herren haver ikke gjort den?“ Nu sige Apostaterne: „Mon der kan være en Ulykke i Israel, og Brigham har ikke gjort den?“ Det er vel sandt, at Brigham staaer som Guds Mund for os og overleverer visse Principer til os, men hvad saa? Det bliver paalagt os at efterleve de Principer, som blivr forkyndte for os. Vi have vore Ældsters Skoler, hvor forskjellige Spørgsmaal drøftes, og disse Skolers Medlemmer have Leilighed til at udtale deres Følelser og fremsætte deres Indvendinger eller udtale hvadsomhelst, der kunde være gavnligt for Israel. Jeg kan ikke opdage nogen Trældom deri. Hvis Nogen af Eder, som er Medlem af disse Skoler, kan opdage nogen Trældom deri, vilde det være mig kjært at erfare, hvori den bestaaer. Hvis I ikke benytte Eder af den givne Frihed, gaae saa endelig ikke bort med det Udraab, at „Brigham tvang os til at udføre dette eller hiint.“ Det er for lavt for en Mand og der er ikke nogen Mandighed i det. Jeg kan godt lide at see Mænd handle mandigt, og ikke gaae til en Forsamling, hvor der gives Talefrihed, uden at yttre et Ord, og efter at være kommen ud, gaae hen i Krogene og klage over, at de ere bundne og ikke tør udtale deres Følelser. — Stakkels Fyre!

Vi have vore Love, som ere givne ved Aabenbaring, ligesom vor Kirkes Organisation. Hvis Nogen forseer sig, eller der gives nogen Tvistigheder her eller andetsteds, hvor Kirken er organiseret, have vi et Qvorum, som kaldes Lærernes Qvorum, hvis Pligt det er at paasee, at ingen haarde Følelser eller Uvillie existerer mellem Kirkens Medlemmer. Lærerne gaae fra Huus til Huus, og jeg kunde godt lide, om de vilde besøge mit Huus oftere end de gjøre. De besøge Folket for at paasee, at de efterleve deres Religions Forskrifter og holde Guds Bud. Er det Undertrykkelse? Hvor vi dog ere undertrykkede her i Zion, hvor Mænd gaae omkring og spørge: Broder eller Søster, holder Du dine Bønner? Har Du Fred med din Familie og dine Naboer? Eller, er der Noget uklart imellem Eder, da lad os søge at udjevne det. Hvilken Undertrykkelse; at spørge efter Folkets Velfærd, at raade dem til det

Gode og lære dem Retfærdighedens Principer. Der er dem, som mene, at disse Mænd kunde undværes, men efter min Anskuelse ere de af største Vigtighed, og jo oftere Lærerne besøge mit Huus, desto høiere agter jeg dem, og hvis de ikke besøge mig, seer det for mig ud som de ikke røgte deres Kald. Lære de mig? Ja vísselig, det er deres Kaldelse at lære mig og paasee, at jeg handler ret i min Familie. Det er deres Pligt at lære enhver Mand, ligemeget hvem, selv om han er Overpræst, og de have fuldkommen Ret til og det er Lærernes Pligt at eftersee enhver Mand og enhver Familie.

Antag, at der gives en Vanskelighed, som Læreren ikke er istand til at afgjøre. Hvad saa? Saa bliver den henviist til Biskoppen, som i Forening med Lærerne forhører Parterne i Sagen, og ere de ikke tilfredse med hans Afgjørelse, kunne de indanke Sagen for Høiraadet, hvor tolv Mænd høre Vidnesbyrdet for og imod Sagen. Efterat Høiraadet har affagt sin Kjendelse om Sagen, kan den endnu appelleres til det første Præsidentskab. Hvis Parterne endda ønske at gaae videre, kunne de appellere til Herren, forsaavidt de kunne komme til ham, men naar Mænd blive saa indviklede i Stridigheder, vide de i Reglen ikke meget om Herren og kunne ikke finde Veien til ham, og selvfølgelig heller ikke appellere til ham. Er der nogen Trældom eller Undertrykkelse i alt dette? Jeg troer ikke der er. Kunde de Mænd, som ere saa opsætsige og hverken ville lytte til Lærerne, Biskoppen eller Høiraadet, ikke lide at undervise os Alle i Ret og Retfærdighed? Vilde de ikke være prægtige Raadgivere for os, og gode til at irettesætte os og bringe os Alle til at hylde deres Anskuelser? Skulle vi gjøre det, Brødre? Det er undertiden nødvendigt for os at undersøge vor Stilling, for at kunne forstaae vort Forhold til Herren og hvorledes han betragter os, men skulle vi ikke lytte til deres Raad, som lovmæssig ere beskikkede til Lærere, Biskopper og Høiraad? Eller skulle vi lytte til de Opsætsige, Uregjerlige eller de, der gjøre Rebellion? De Hellige kunne svare derpaa.

Vi sigte ikke til personlig Fordeel. Ingen kan beskylde Israels Ældster derfor. Hvem kunde nogensinde have viist større Nidkjærhed og Uegennyttighed i at fremskynde Andres Velfærd end de have viist? Ved at see mig om her, seer jeg Hundreder af Mænd, som have reist til Jordens Ender for at prædike Evangeliet for en fordærvet og falden Verden, uden Pung og Taske, alene stolende paa den levende Gud, medens de søgte at paavirke deres Medskabninger til at vandre paa Livets og Saliggjørelsens Vei. Ville I kunne finde saadanne Mænd noget andet Sted? I kunne henvende Eder til Methodisterne, Presbytterianerne, den engelske Kirke, Baptisterne eller andre Secter, og I kunne tale til dem, indtil Eders Lunger revne, om at gaae og prædike Evangeliet uden Pung og Taske, de ville dog ikke gjøre det.

„Godt," sige Nogle, „men Præsiden Young bliver meget riig." Ja, jeg er meget glad derfor. Jeg kan godt lide at see Folk i Besiddelse af Midler, naar de gjøre Godt dermed, og ikke underkaste sig enhver Djævel, som søger at forurette de Hellige. Fortryde I, at Eders Bønner ere blevne hørte? Hvorofte har jeg ikke hørt Eder i Eders Forsamlinger blandt de Halvfjerdsindstyve, Overpræsterne, Høiraadene og i de almindelige Forsamlinger bede Gud om at velsigne sin Tjener Brigham, og forøge hans Huse, Agere og Alt, hvad han eiede. Jeg har Tusinder Gange hørt Eder bede saaledes. Hvis I ikke ønske, at han skal have saa megen Rigdom, saa hold op med Eders

Bønner. Nu vil jeg spørge: Hvem forstaaer at anvende Midler bedre end han gjør, og hvem gjør Mere for dette Folks Velfærd end Præsident Young? „Ja, men han burde ogsaa gjøre Mere,“ kunde Nogen sige, og det siger jeg med, og han gjør Mere end nogen Anden, det veed jeg, og jeg kunde nævne Flere, som vide det. Mænd falde ikke saa sjelden fra, og den første Ting de ønske at gjøre, er at sælge deres Eiendom for at de kunne reise til en anden Deel af Verden. Dette er et andet Slags Frafald end det, hvorved Nogle vedblive at klynke og klage, og dog ikke ville reise herfra. Hvis jeg skulde falde fra, vilde jeg ønske at komme bort herfra og vilde sige: „Mine Herrer, jeg har troet paa Eders Religion, men nu gjør jeg det ikke mere, og derfor ville vi skilles ad, og jeg vil reise et andet Sted hen.“ Men ved at afhænde deres Eiendomme komme disse ofte i Hedningernes Besiddelse, og paa den Maade bidrages der til at understøtte Hedningernes Indflydelse, hvilket vi, imod alle vore Pagter desangaaende, endnu gjøre. Det er en Skam for Israels Ældster at vanære indgaaede Pagter. Præsident Young har ikke gjort dette, og naar Mænd falde fra og ønske at sælge deres Eiendomme, er han Mand for at kjøbe dem. Jeg har kjendt Flere, som gik til ham i denne Anledning, og han har kjøbt deres Eiendom uden Hensyn til om det kunde betale sig eller ei. Andre, som ere istand til at kjøbe, ville ikke gjøre det, uden det vil kunne betale sig, men han troer, at det vil altid betale sig, fordi det forhindrer Hedningerne i at faae Fodfæste i vor Midte. For ikke længe siden var der et Etablissement her, som tilhørte Wells, Fargo & Co., tilsalgs. Præsident Young anmodede Flere, som havde Midler dertil, om at kjøbe det, men de svarede, at „det kunde ikke betale sig.“ „Det vil betale sig for mig at kjøbe det,“ sagde Præsidenten, og han kjøbte det. Det kunde ellers være bleven benyttet til Skade for dette Folk. Dog er der dem, som altid klage, fordi han anvender de Midler, som Gud ifølge de Helliges Bønner har givet ham, til Gavn for Samfundet.

Det er godt for os at forstaae nogle af disse Ting. Er det rigtigt, at Djævlen eier alle Midler, Eiendomme og al Indflydelse, eller skal Herren være Eieren deraf? Hvem har Rettighed til at være Eier? Hvad er det vi søge? Vi forvente ikke, at alene een Mand skal blive riig, men at vi Alle omsider skulle blive rige og erholde Indflydelse, Magt og Rigdom. Vi forvente, at den Tid vil komme, og vi prædike og bede derom, da de Hellige ville tage Riget, og deres Herredømme vil strække sig fra Floderne til Jordens Ende. Ville I nu klage, fordi Gud begynder at opfylde dette?

Maaskee jeg har talt længe nok. Jeg havde tænkt at fremlægge nogle saadanne Principer for Folket.

Der er en eller to Bemærkninger, som jeg endnu vil tilføie. Naar vi, som et Folk, hvert Halvaar stemme for at opholde Raadene og Kirkens Authoriteter til at styre og controllere Guds Riges Anliggender paa Jorden, skulle de da regjere eller skulle de ikke regjere? Skulle vi adlyde dem, eller skal Enhver gaae sin egen Vei? Skulle vi opgive Riget og vort Haab om evigt Liv og Ophøielse i Guds celestiale Rige og Enhver gaae sin egen Vei tilbage til Jordens Vederstyggeligheder og gaae til Fortabelse? Hvorledes skal det være? Jeg siger Eder, at saalænge Guds Kirke er paa Jorden, vil han regjere, styre og controllere den, og vil udføre det gjennem Præstedømmets Magt, og Alle, som ikke kunne lide det, lad dem forandre det, om de kunne; lad dem stride derimod og gaae til Fortabelse,

om det behager dem, men Gud vil alligevel regjere og styre, indtil denne Verdens Rige bliver vor Guds og hans Søns Rige; og indtil Guds Villie skeer paa Jorden som den skeer i Himlen, og enhver Mand adlyder Jehovahs Love.

Maa Gud velsigne os til Lydighed og Attraa til at efterleve vor Religion, saa at vi kunne tilsikkre os selv og vore Efterkommere Tidens og Evighedens Velsignelser i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Selvstændighed.

(Fra „Deseret News.“)

De, som ikke have besøgt dette Territorium, ere aldeles ikke istand til at fatte dette Folks sande Characteer. De Skildringer, som i Almindelighed udgives i Verden, betegne os som meget afvigende fra den øvrige Menneskehed. Naar vi have været paa Reiser, har det ofte moret os at iagttage, hvorledes Folk saae paa os, naar de fik Kundskab om, at vi vare „Mormoner.“ De vilde besee os paa en Maade, som om vi vare Beboere af en anden Klode, som vare komne i Besøg til Jorden. Den store Færdsel over Fastlandet, som i de senere Aar er tiltagen saameget, har imidlertid bidraget til at afskaffe disse barnagtige og latterlige Begreber. Man forstaaer nu bedre vor sande Characteer. Nogle faa Bøger ere udkomne, hvori Forfatterne for endeel have været upartiske imod os, idetmindste i enkelte Punkter, hvilket har bidraget til en bedre Opfattelse af vor sande Characteer. Det er nu næsten overalt givet, at „Mormonerne“ ere flittige, udholdne, fredelige, maadeholdne og gjæstfrie, samt ærlige og oprigtige Handelsmænd. Kjendsgjerninger ere haardnakkede, og vore Gjerninger, saasom Opbyggelsen af vore Stæder og Coloniseringen af dette Territorium, godtgjøre fuldkommen, at vi besidde ovennævnte Egenskaber. Disse Ting tale for os med et Vidnesbyrd, som er uomstødeligt.

Men der er et Træk i vor Characteer, som Verden endnu ikke har anerkjendt, og det er vor Selvstændighed. Selv Mange, som boe her, som ikke ere „Mormoner,“ ere ikke tilfulde istand til at anerkjende det. De ere ikke istand til at fatte, hvorledes Selvstændighed kan forenes med en saa ubetinget Lydighed, som dette Folk viser mod dets Ledere. Mange ansee denne Lydighed for en slavisk Underkastelse og et Afkald paa vor Selvstændighed og Handlefrihed. Saadanne synes ikke at kunne fatte, at Lydighed og Selvstændighed ere forenelige, eller at man for at være en fri Mand ikke behøver at være ulydig eller gjøre Rebellion.

Paa samme Tid, som vore Folk antage deres Ledere for Herrens Tjenere og adlyde deres Raad og Formaninger samt følge deres Veiledning, nære de en Selvstændighed i Tanker og Følelser, som langt overgaaer deres, som beskylde dem for at være blottet for denne Egenskab. Deres Historie godtgjør det. Det var netop

den selvstændige Characteer, der bidrog til, at vi bleve Sidste Dages Hellige. Næsten Enhver, som ikke netop er født eller opdragen i Kirken, har maattet gjøre Opoffrelse for at annamme den Lærdom, vi hylde, thi „Mormonerne" have været fattige og foragtede, og alle de saakaldte store Mænd, som gave Tonen til Tidsalderens Aand, samt Prædikestolen og Pressen, vare forenede i at brændemærke og beskylde dem. At være „Mormon" betød efter deres Begreber at være en simpel og slet Person, og at forene sig med dem, var ligefrem at udsætte sig for Ringeagt, Had og Forfølgelse. At blande sig med dem, var at give Afkald paa ethvert Slægt- og Venskabsbaand og blive betragtet som smittet med moralsk Spedalskhed, og man vilde ubetinget blive udelukket af sine tidligere Venners Kreds. At blive kjendt som Bærer af det hadede Navn, var saa godt som at give Afkald paa Venner, Næringsvei, Beqvemmeligheder og alle de Ting, som i Almindelighed bidrage til at gjøre Livet behageligt.

Dog har Størsteparten af dette Territoriums Indbyggere prøvet og gjennemgaaet alt dette. Hvis det ikke var den sande selvstændige Characteer og det moralske Mod, som ved Guds Velsignelse satte dem istand til at gjennemgaae dette, hvad var det da? Tusinder temmelig gode Folk, velsignede med endeel, men dog utilstrækkelig moralsk Mod, have tilsyneladende været ligesaa overbeviste om Sandheden af denne Lære som vi, men have alligevel ikke turdet vedkjende dem den offentlig af Frygt for Menneskene. De havde ikke tilstrækkelig Selvstændighed til at handle overeensstemmende med deres Overbeviisning og tage mod de Følger, som mulig vilde ledsage dette Skridt.

Slavisk Underdanighed indbefattes ikke i „Mormonernes" Characteer. Folket viser uskrømtet Respect og Lydighed mod enhver anerkjendt og retmæssig Myndighed. De, der besidde denne Myndighed, ere ikke Despoter, og de, der underkaste sig den, ere heller ikke Slaver. Sæt at Andre, som ikke have Myndighed, vilde forsøge at veilede Folket, eller benytte deres Magt til at underkue os, vilde de da opnaae Noget derved? Lad vor tidligere Historie svare. Vi have gjentagne Gange viist for Verden, at vi vilde værne om vor fuldkomne Selvstændighed, selv om vi derved skulde give Afkald paa enhver anden Ting.

Den Idee, at dette Territoriums Folk blive regjerede ved streng Despotisme, hvortil de vise utilbørlig Underdanighed, fremkommer maaskee derved, at vore Ledere tale med en Ligefremhed og Frihed, som ingen andre religiøse Lærere tør anvende. De, som ikke ere bekjendte med vor Organisation, kunne ikke forstaae, hvorledes et Folk vil tillade saadanne Udtalelser, medmindre det er fordi, at de ere bange for at staae op derimod. Denne Maade at lære paa, har alene sin Grund i vore Læreres Selvstændighed. Hvis dette Folks Lærere vare afhængige af Folket for deres Udkomme, vilde de maaskee afpasse deres Udtalelser efter Menighedens Vaner og undlade at paatale Synd, men det ere de ikke. Med Hensyn til timeligt Gods, er det Læreren ligegyldigt, om Menigheden er fornøiet med hans Tale eller ikke. De ere hverken afhængige af eller ansvarlige for Menigheden. Gud har paalagt dem et helligt Hverv og for en vis Deel overdraget Menighedens Sjæle til deres Omsorg, og vil holde dem til strengt Regnskab for den Maade, hvorpaa de udføre

dette Hverv. Dette vide de, og deraf kommer deres Selvstændighed. Dette veed Folket ogsaa, og naar de blive advarede eller straffede af deres Ledere, have disse ikke gjort mere end deres Pligt, og deraf kommer Folkets Underdanighed.

Beskikkelse.

Eldste L. P. Borg er beskikket til at arbeide i Skaane Conference under Conferencepræsidentens Veiledning.

Jesse N. Smith,
Præsident
for den skandinaviske Mission.

Correspondance.

Amerika

Hyrum, Cache County, Utah Territorium,
den 8de Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Bedende Dem at undskylde mig, fordi jeg ikke tidligere har skreven til Dem, sender jeg disse Linier for at meddele Dem, at Reisen hertil gik godt. Herrens Haand var over os fra vi forlode Kjøbenhavn og indtil vi naaede vort kjære Bjerghjem.

Jeg takker Dem meget for de mange glade Timer, jeg tilbragte i Deres og Broder Fjeldsteds Selskab, og for de gode Raad og Lærdomme, jeg modtog af Dem.

Græshopperne have ødelagt min Avl, og jeg har derfor maattet arbeide paa Jernbanen for at faae Midler. Megen Sæd er ødelagt heri Cache County, men i de andre Countyer er der avlet i Overflødighed. Omendskjøndt vi Aar efter Aar næsten Intet have avlet, har Herren dog viist os, at han er mægtig nok til at bære Omsorg for sit Folk. Herren vil sørge for Enhver, som sætter sin Lid til ham og gaaer fremad i at tjene ham. Jeg kan see, at vi ere et lykkeligt Folk, og Herrens Velsignelse er over os, og om vi end ikke leve ved Manna fra Himlen, leve vi dog ved Herrens Omsorg, men det er kun de Troende, som kunne see dette, thi uden Tro er det ikke muligt at behage Herren.

Jernbanen til Salt Lake City er færdig og der tales om at anlægge en Bane til Logan i dette County. Efter Præsident Youngs Udtalelse skulle vi have Jernbane fra St. George i Washington County til St. Charles i Rich County.

Jeg slutter med en kjælrig Hilsen til Dem og Brødrene paa Contoiret, samt de Hellige i Skandinavien.

Deres Broder i Evangeliet.

Hans Pedersen.

Drapersville, Salt Lake County, Utah Territorium,
den 9de Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Da jeg har erfaret, at „Skandinaviens Stjerne" kan faaes sendt hertil, tager jeg mig den Frihed at tilsende Dem disse Linier, for at anmode Dem om at sende mig de udkomne Nr. af denne Aargang og fremdeles sende mig Exemplarerne efterhaanden som de udkomme. Ligeledes bedes De meddele mig, til hvem jeg kan erlægge Betalingen. Grundet paa mit korte Ophold heri Utah, er jeg ufuldkommen i det engelske Sprog og kan som saadan ikke glæde mig ved at læse de herværende og her udkommende Skrifter.

Jeg forlod Aarhuus Conference i Juni Maaned 1869 og ankom hertil i August s. A. Jeg glæder mig ved at betragte disse Dale og det store Arbeide, som dette Folk har udført i nogle og tyve Aar, og jeg er lykkelig ved at være samlet med Guds Folk og ved at have Leilighed til at hjælpe til at opbygge Zion og nyde den Frihed og Velsignelse, som Gud har forjættet 'sit Folk. Mine Tanker dvæle ofte ved Danmark og ved den Tid, da jeg som Missionair havde Leilighed til at gaae ud og raabe Omvendelse til Menneskene og paaminde dem om at gaae ud fra Babylons Trældom og søge hen til det Land, hvor de kunde nyde Frihed og handle efter deres Samvittigheds Bydende. Dersom Menneskene kjendte Forholdene her, troer jeg ikke de vilde være saa gjenstridige, som de ere, men det er som Propheten har sagt, at Mørke skjuler Jorden og Dumhed Folket. Mit Vidnesbyrd er idag det samme, som det var, da jeg opholdt mig i Danmark, og jeg veed, at jeg har talt Sandhed om Zion og „Mormonismen."

Til Slutning, modtag en venlig Hilsen fra Deres forbundne Broder i Evangeliet

L. P. Jensen.

Aalborg, den 1ste Februar 1870.

Elskelige Præsident Jesse N. Smith!

Med Følelser af dyb Erkjendtlighed modtog jeg Deres Brev af 28de f. M., og Deres kjærlige Opmuntringer vare ligesom en velgjørende Olie for Sjælen til at begynde med fornyet Liv og Mod. Deres Udtalelse om den lykkelige Tilfredshed, som den oprigtige Evangeliets Forkynder nærer i sit Bryst, kan jeg med Dem bevidne, og den synes at være tilstrækkelig Belønning for de Opoffrelser, som vi fra Tid til anden maae gjøre for Guds Riges Fremgang. Dog veed jeg ikke, om det kan kaldes Opoffrelser, thi den Viisdom og Kundskab, som erhverves gjennem denne Erfaringens Skole, er sikkert mere værd end alt Guld og Sølv, og hvilken Opmuntring er det ikke, med Vished at vide, at det er Guds Sag, vi søge at fremme, og at det er af ham vi faae Belønning, om vi ere trofaste til Enden. Siden jeg skrev til Dem fra Aarhuus, har jeg været forsamlet med de

Hellige i Randers. Ved min Ankomst til Aalborg, blev jeg venlig modtagen af Broder James Jensen og de Hellige. Ved et Besøg i Dronninglunds, Hjørrings og Frederikshavns Grene afholdt vi ofte Forsamlinger, som i Almindelighed vare godt besøgte af Fremmede. Vi aflagde vort Vidnesbyrd om Sandheden af det store sidste Dages Værk og søgte at forklare dem Evangeliets første Principer, nemlig Tro, Omvendelse og Daab; ligesom vi formanede de Hellige til at forblive trofaste og stride mod Babylons Synder. Enkelte give efter for Kjødets Lyst og forlade Dydens Vei for at følge Verdens horeagtige og væmmelige Uteerligheder. Det er Sandhed, hvad den gamle Apostel Johannes siger: „Alle Folkeslag have drukket af den store Skjøges Horeries giftige Bæger," og det er værd at følge det Raad, som er given, idet der siges: „Gaaer bort fra Babylon, o I mit Folk, at I ikke blive deelagtige i hendes Synder."

Om alle de Hellige i disse Lande kunde forstaae, hvilken Ære de nyde baade hos Gud og deres Brødre ved at følge Dydens og Sædelighedens Bane, vilde de i mange Tilfælde handle anderledes end de nu gjøre. Imidlertid mener jeg ikke dermed at sige, at de Hellige ere umoralske, thi som et Samfund betragtet kan jeg med Sandhed sige, at de langt overgaae den „christne" Verden i Moralitet og Dyd. Mange af de Hellige indvie deres hele Sjæl til Guds Gjerning, og forsømme ikke nogen Leilighed til at gjøre Godt for Herrens Tjenere, vel vidende, at deres Løn ikke vil udeblive. Jeg er glad ved den Ridkjærhed, som gjør sig gjældende saavel blandt Zions Ældster som Landets egne Sønner, og Herren velsigner deres Arbeide.

Jeg har saavel her som i Vensyssel havt Leilighed til at see mange af dem, som vare i Kirken, da jeg missionerede her før jeg reiste til Amerika, og jeg behøver vel neppe at sige, at deres Længsel efter Befrielsens Dag er stor, hvilket heller ikke er til at undres over, naar man tager deres fattige Omstændigheder og den store Arbeidsløshed i Betragtning.

Jeg agter imorgen at forlade Aalborg for at tage til Randers og derfra til Aarhuus, og haaber i næste Uge at være i Kjøbenhavn.

Med ydmyg Bøn til Herren, at han vil velsigne Dem, kjære Broder Smith, med nodvendlg Viisdom og Kraft i Deres Stilling, forbliver jeg, med venlig Hilsen til Brødrene C. Larsen og Petersen samt de Hellige i Kjøbenhavn, hvori Brødrene J. Jensen, J. H. Jensen og Andreasen, samt de Hellige her forene sig, Deres i Pagten forbundne Broder

Lauritz Larsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841. (Fortsat fra Side 144.)

Løverdag den 9de.

Afskrift af et Brev til Smith Tuttle, Esqr.

Min Herre!

Deres venlige Skrivelse af September modtages under vor nylig sluttede

Conference og indeholder en fuldstændig og nøiagtig Forklaring over alt det, som foraarsagede Skuffelse i vore Forretnings Affairer, og jeg forsikkrer Dem for, at den har borttaget enhver Fordom fra vor Side Den medbringer en venlig og sanddru Aand, og jeg forsikkrer Dem for, at det er os ubehageligt, at der er fremkommen Skuffelse og Misligheder. Hvad mig selv angaaer, da er jeg uden Skyld, hvilket De vil indrømme, naar De lærer de nærmere Omstændigheder at kjende. Jeg har fra min Side gjort, hvad jeg har kunnet, og agter fremdeles at gjøre det. Jeg vil anvende alle Midler, som staae til min Raadighed, for at ordne Sagen. Kjendsgjerningerne ere saaledes: Jeg sendte min Broder Hyrum og Dr. Galland med Midler ihænde, om ikke just Penge, saa havde de Fuldmagt til at tilveiebringe Eiendom og Penge nok til at opfylde den Contract, jeg havde indgaaet med Hr. Hotchkiss. Min Broder Hyrum nødsagedes til at vende tilbage, grundet paa Sygdom, efterladende Forretningerne til Dr. Galland, med den Overeenskomst, at Dr. Galland skulde overlevere Pengene og Eiendelene til Hr. Hotchkiss, og faae Alt paa det Rene, hvad Renter angaaer, hvis det ikke kunde strække til, til ogsaa at betale Hovedsummen. Det blev paalagt ham at betale Renterne, som vare forfaldne, samt de paaløbende Renter til Efteraaret 1842, saaledes at vi kunde være fri for Fordringer i denne Retning. Jeg havde ogsaa truffen Forberedelser med Kirken i Østen, og det stod til min Raadighed at levere Land for hele Gjælden, og jeg forventede derfor, at en Overeenskomst desangaaende vilde være bleven sluttet. Jeg er forvisset om, at Dr. Galland havde tilstrækkelige Midler til at betale Renten, om ikke Hovedsummen med, og hvorfor han ikke har gjort det, veed jeg ikke. Jeg vil ikke beskylde ham for at have gjort Uret, førend jeg har undersøgt Sagen og nøie har faaet at vide, hvori Feilen ligger. Maaskee det er foranlediget af Sygdom eller Uheld, at denne Forsømmelse har funden Sted, og jeg vilde ønske, det ikke var skeet. Da jeg læste Hr. Hotchkiss's Brev, mærkede jeg, at han var utilfreds, og jeg antog, at han agtede at nedtrykke mig; jeg følte mig krænket og sørgmodig over, at han, under min Modgang, for et Øieblik vilde mistroe mig, og tænke Andet, end at jeg vilde gjøre Alt, hvad der stod i min Magt.

Men efter at have hørt Sagens Forklaring, er min Anskuelse forandret, og jeg tilstaaer, De har havt Aarsag til at klage; dog troer jeg tillige, at De er besjælet af gode Følelser, og høimodig nok til ikke at dadle mig, idet jeg ikke har undladt at bidrage mit til Sagens Ordning.

Jeg beklager meget, at jeg ikke tidligere vidste det, jeg nu veed, da jeg saa kunde have gjort endnu et Forsøg før det blev saa langt hen paa Efteraaret. Den strenge Vinter er nu forhaanden. Jeg har iaar været lænket til Hjemmet formedelst Sygdom og forskjellige andre Ting, som jeg ikke kunde raade over. Saaledes forlangte Gouvernøren i Missouri mig udleveret af denne Stats Gouvernør, som ikke havde moralsk Mod nok til at afslaae Fordringen, uagtet den var grundlagt paa Uretfærdighed og Grusomhed. Jeg blev som saadan arresteret og underkastet mange Bryderier og en Udgift af mellem 10 og 1100 Dollars til Lovkyndige, Vidner osv., førend jeg kunde blive løsladt.

Nu er jeg atter fri, og ved at overveie hele Sagen, er jeg i den Nødvendighed at maatte anmode om lidt længere Frist — f. Ex. til Foraaret — for at kunne være istand til at komme mig lidt; og da vil jeg, om Gud sparer mit

Liv og giver mig Kraft dertil, selv komme til Dem, og skal ikke standse i mine Bestræbelser før denne Sag er ordnet til alle Parters fuldkomne Tilfredshed. Denne Gjældssag blev fremlagt for vor halvaarlige Conference, som afholdtes først i denne Maaned, og bestod af henimod 10,000 Mennesker, for at den kunde afgjøre, hvilken Maade der var den bedste at betale paa. Conferencen paalagde de Tolv at reise til Kirkens Grene i Østen og anmode Medlemmerne om at overlade dem de Eiendomme, de kunde komme overeens om, og som Vederlag modtage Obligationer, for hvilke de senere kunde faae Eiendomme her. Conferencen paalagde mig at skrive dette Brev til Dem og underrette Dem om de trufne Forholdsregler til Sagens Udjevning.

Jeg vil underrette Dem om, at Dr. Galland endnu ikke er vendt tilbage til Vesten. Han har en betydelig Pengesum mellem Hænder, som vi havde til Hensigt at betale til Dem; han er paa Reisen hertil, men er sandsynligviis bleven standset ved et eller andet Uheld. Maaskee vil han alligevel endnu komme og være istand til at retfærdiggjøre sig; det haabe vi ialtfald. Saamange Skuffelser bedrøve mig, og ere ligesaa store for mig, som for Eder.

Med Hensyn til vor Stad, da er Tilvæxten meget stærk, og vilde være stærkere, hvis den ikke hemmedes af Sygdom og Død. Her har været mange Dødsfald, som have efterladt sørgelige Minder, men vi kunne ikke gjøre for det. Naar Gud i Himlen kalder os, maae vi adlyde.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.